

Arrest

nr. 186 389 van 3 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 25.05.2016 werd ingediend door: Naam: O(...)

A(...), S(...), Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: (...) , Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te: (...)

+ kind: O(...) A(...), R(...) H(...)

om de volgende reden geweigerd :

☐ Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw legde ter staving van haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer / werkzoekende de volgende documenten voor: een loonfiche voor de periode: 11.07.2016 tot en met 17.07.2016 en een attest van zwangerschap (betrokkene zou vermoedelijk op 17.03.2017 bevallen).

Betrokkene voldoet alvast niet aan de voorwaarden om de inschrijving te genieten als werknemer. Zij kan de verklaring van inschrijving als werknemer niet bekomen bij gebrek aan huidige tewerkstelling. Uit het dossier blijkt dat zij, sinds haar aankomst in België, 8 dagen heeft gewerkt. Sinds 12.08.2016 is zij niet meer aan het werk. Op basis van een marginale en achterhaalde tewerkstelling kan zij uiteraard het recht op verblijf als werknemer niet erkend zien (artikel 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Zij kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende. Overeenkomstig art 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Alhoewel ze weliswaar het bewijs overmaakt te zijn ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende, ontbreekt een afdoende bewijs dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. In een tijdspanne van meer dan 5 maanden is zij er slechts in geslaagd 8 dagen te werken op interimbasis. Het is niet omdat mevrouw in het verleden de kans heeft gekregen om marginaal aan de slag te gaan op interimbasis dat deze mogelijkheid zich ook in de toekomst zal voordoen. Mevrouw legt verder een zwangerschapsattest voor opgemaakt op 28.07.2016 (vermoedelijke bevallingsdatum is 17.03.2017). Verder legt mevrouw ook niets voor waaruit blijkt dat zij over bepaalde kwalificaties, diploma's of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod beschikt of relevante werkervaring heeft of andere bewijzen kan aanbrengen waaruit een reële kans op tewerkstelling (na haar zwangerschap) kan worden afgeleid. Betrokkene wist dat dit gevolgen zou kunnen hebben voor haar inzetbaarheid en kansen op tewerkstelling zouden bemoeilijken. Nergens in artikel 40§4 is voorzien dat een werkzoekende, indien zijn gezondheidstoestand hem dat belet, vrijgesteld wordt van het voorleggen van de reeds genoemde documenten (art 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981). Derhalve dient wel degelijk te worden vastgesteld dat mevrouw onvoldoende bewijzen heeft geleverd dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Nergens uit het dossier blijkt dat zij een concreet werkaanbod op zak heeft van een werkgever om in de nabije toekomst (na haar zwangerschap) in dienst te treden of haar vorige tewerkstelling te hervatten.

Gelet op deze gegevens kan het verblijf van meer dan drie maanden niet worden toegestaan aan betrokkene. Aangezien het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd wordt, kan ook verblijfsrecht van haar minderjarig kind (O. A., R. H.: 13.05.24 413-77) niet erkend worden. Er kan voor het kind helemaal geen toepassing gemaakt worden van het artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van het kind, om zich bij te voegen. Aan de moeder wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk

te verlaten binnen de 30 dagen. Haar minderjarig kind dient haar te vergezellen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 25.05.2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en de hoorplicht. De verwerende partij zou tevens een manifeste beoordelingsfout hebben begaan.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Dat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster de inschrijving als werknemer niet kan genieten bij gebrek aan tewerkstelling en bewijs dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Dat verzoekster opmerkt dat zij ter staving van haar aanvraag bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij in België tewerkgesteld en dat zij heden zwanger is (bevallingsdatum is 17.03.2017) waaruit blijkt het voor haar heden onmogelijk is om terug in dienst te worden genomen door een werkgever.

Dat geenszins om een afdoende manier door verweerder werd gemotiveerd waarom deze bewijsstukken van haar vroegere tewerkstelling in België en haar actuele zwangerschap niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk als werknemer in België aan de slag is geweest en als bewijs dat haar gezondheidstoestand haar belet om terug in dienst te worden genomen door een werkgever.

Dat derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

2.

Nu verzoekster recht heeft om een gezin op te bouwen en recht heeft op respect voor haar privé- en gezinsleven, kon verweerder in de bestreden beslissing dan ook niet zomaar stellen dat verzoekster door haar zwangerschap haar inzetbaar en kansen op tewerkstelling zou hebben bemoeilijkt.

Dat verweerders motivering derhalve onzorgvuldig is en in strijd is met het art. 8 E.V.R.M.

3.

Dat dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing daarnaast stelt dat verzoekster de inschrijving als werkzoekende evenmin kan genieten omdat zij nalaat aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat zij nooit door verweerder werd uitgenodigd sollicitatiebewijzen voor te leggen en aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster alsnog uit te nodigen sollicitatiebewijzen voor te leggen en aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Dat er derhalve sprake is van schending van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging nu verzoekster door verweerder geenszins werd uitgenodigd alsnog sollicitatiebewijzen voor te leggen en aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Dat er derhalve de bestreden beslissing in elk geval niet afdoende gemotiveerd is en strijdig is met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

2.1.2. Betreffende het invoeren van een schending van “de motiveringsplicht”, stelt de Raad dat verzoekende partij in haar verzoekschrift inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, waardoor kan worden aangenomen dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Dat blijkt overigens ook uit het feit dat zij verder de verwerende partij verwijt een manifeste beoordelingsfout te hebben begaan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 40 van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de verzoekende partij, en op artikel 40bis voor wat betreft haar minderjarig kind. Dienaangaande moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich enkel richt tegen de beslissing tot weigering van verblijf in zoverre die haarzelf betreft.

2.1.3. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

(...)

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)”

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om als werknemer of werkzoekende te worden beschouwd. Zij verwijst daarbij naar artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis ;

[...]

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”

De verzoekende partij stelt dat zij bij haar aanvraag stukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij in België was tewerkgesteld en dat zij op heden zwanger is waaruit volgt dat het voor haar onmogelijk is om terug in dienst te worden genomen door een werkgever. Zij stelt niet te begrijpen waarom haar vroegere tewerkstelling in België en haar actuele zwangerschap niet kunnen worden beschouwd als bewijs dat zij wel degelijk als werknemer aan de slag is geweest en als bewijs dat haar gezondheidstoestand haar belet om terug in dienst te worden genomen.

De verzoekende partij betwist niet dat zij dat zij sedert 12 augustus 2016 niet meer aan het werk is geweest. Zij kan dan ook aannemelijk maken dat de bestreden weigeringsbeslissing niet deugdelijk is gemotiveerd waar het volgende wordt gesteld:

“Betrokkene voldoet alvast niet aan de voorwaarden om de inschrijving te genieten als werknemer. Zij kan de verklaring van inschrijving als werknemer niet bekomen bij gebrek aan huidige tewerkstelling. Uit het dossier blijkt dat zij, sinds haar aankomst in België, 8 dagen heeft gewerkt. Sinds 12.08.2016 is zij niet meer aan het werk. Op basis van een marginale en achterhaalde tewerkstelling kan zij uiteraard het recht op verblijf als werknemer niet erkend zien (artikel 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).”

Met haar uiteenzetting lijkt de verzoekende haar pijlen vooral te richten op de motivering in zoverre erin wordt vastgesteld dat zij ook niet als werkzoekende kan worden beschouwd. Zij stelt dan wel niet te kunnen begrijpen waarom vroegere tewerkstelling en zwangerschap niet in aanmerking worden genomen, maar zij maakt niet aannemelijk dat hierover niet, niet afdoende of niet deugdelijk is gemotiveerd.

Opdat zij kan worden beschouwd als werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, moet de verzoekende partij bewijzen dat zij nog werk zoekt en dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. De manier waarop één en ander kan worden aangetoond staat beschreven in artikel 50, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit. Zoals dat hiervoor reeds werd weergegeven, moet de werkzoekende een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven voorleggen en het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid. De verwerende partij erkent dat een attest van inschrijving bij de VDAB werd bijgevoegd, maar stelt dat afdoende bewijs van een reële kans op tewerkstelling ontbreekt. Vervolgens heeft zij de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in acht genomen. Zij is tot de conclusie gekomen dat zij in een tijdspanne van meer dan 5 maanden slechts 8 dagen heeft gewerkt op interimbasis, dat uit niets blijkt dat deze marginale tewerkstelling op interimbasis zich ook in de toekomst zal aandienen. Daarmee is dus wel degelijk rekening gehouden met haar voorgaande tewerkstelling. Ook met de zwangerschap van mevrouw werd rekening gehouden: de verwerende partij verwijst naar het zwangerschapsattest en stelt dat niks wordt voorgelegd *“waaruit blijkt dat zij over bepaalde kwalificaties, diploma's of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod beschikt of relevante werkervaring heeft of andere bewijzen kan aanbrengen waaruit een reële kans op tewerkstelling (na haar zwangerschap) kan worden afgeleid. Betrokkene wist dat dit gevolgen zou kunnen hebben voor haar inzetbaarheid en kansen op tewerkstelling zouden bemoeilijken. Nergens in artikel 40§4 is voorzien dat een werkzoekende, indien zijn gezondheidstoestand hem dat belet, vrijgesteld wordt van het voorleggen van de reeds genoemde documenten (art 50, §2, 3° van het KB van 8.10.1981). Derhalve dient wel degelijk te worden vastgesteld dat mevrouw onvoldoende bewijzen heeft geleverd dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Nergens uit het dossier blijkt dat zij een concreet werkaanbod op zak heeft van een werkgever om in de nabije toekomst (na haar zwangerschap) in dienst te treden of haar vorige tewerkstelling te hervatten.”*

De verzoekende partij voert derhalve geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte een aantal gegevens zou hebben veronachtzaamd, of dat zij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te hebben, *“in de nabije toekomst (na haar zwangerschap)”*. De verwerende partij heeft daarmee duidelijk aangegeven dat zij rekening heeft gehouden met de mogelijke gevolgen van de zwangerschap voor wat betreft verzoeksters mogelijkheden tot tewerkstelling tijdens die periode.

2.1.4. Waar verzoekende partij verder stelt dat zij nooit door verwerende partij werd uitgenodigd om sollicitatiebewijzen voor te leggen, wijst de Raad er op dat de bestreden weigeringsbeslissing het resultaat is van een aanvraag die door de verzoekende partij werd ingediend, en dat de bewijslast in zo'n geval in beginsel bij de aanvrager ligt. Nu in casu de betrokken reglementering specificeert welke documenten door de aanvrager moeten/kunnen worden overgelegd om aan te tonen dat hij als werkzoekende moet worden beschouwd, toont de verzoekende partij niet aan dat haar bijkomend de gelegenheid had moeten worden geboden om sollicitatiebrieven voor te leggen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Om dezelfde reden kan een schending van de hoorplicht -waaraan in beginsel is voldaan wanneer een rechtsonderhorige een aanvraag kan indienen waarin zij alle elementen kan bijbrengen ter rechtvaardiging ervan- en de rechten van verdediging -waaraan de verzoekende partij geen andere invulling geeft dan wat reeds is besproken- niet worden vastgesteld.

2.1.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Waar verzoekende partij aanhaalt dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM omdat de bestreden beslissing geen respect heeft voor haar recht om een gezin op te bouwen aangezien de bestreden beslissing stelt dat betrokkene wist dat een zwangerschap haar inzetbaarheid en kansen op tewerkstelling zouden bemoeilijken, dient te worden gesteld dat dit een overtollig motief betreft en dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De determinerende motieven betreffen duidelijk de vaststellingen van verwerende partij dat verzoekende partij momenteel niet is tewerkgesteld en dat zij niet aantoont een reële kans op tewerkstelling te maken. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van dit middelonderdeel.

2.1.6. De vermeende schendingen zijn dan ook niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekende partij volgende schendingen op:

"II. Tweede middel : Schending van de art. 14, 15, 28 io. 31 van de richtlijn 2004/38 dd. 29 april 2004 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn) ; van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoeksters rechten van verdediging

Art. 14 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

"1. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht volgens artikel 6 zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland.....

4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging"

Dat verzoekster van oordeel is dat in casu, gelet op de art. 14 en 28 en de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, verweerder geenszins zomaar kon overgaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 november 2014 en gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied wordt geweigerd.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekster, Unie-burger, rekening te houden met verzoeksters duur van haar verblijf in België, haar familieleden in België,....

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster (uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van schending van de art. 14, 15, 28 io. 31 van de burgerschapsrichtlijn, van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2.2. Artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht via de wetten van 15 september 2006 en 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 5 oktober 2006 en BS 10 mei 2007) en de verzoekende partij toont niet aan dat de aangehaalde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in Belgisch recht, derwijze dat zij niet dienstig kan steunen op de schending van een bepaling van de betrokken richtlijn.

In de mate dat de verzoekende partij andermaal betoogt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de duur van haar verblijf in België, en haar familieleven alhier, en dat zij ertoe gehouden was om haar daaromtrent te horen, moet erop worden gewezen dat zij ook deze grieven ent op de door haar aangehaalde bepalingen uit de Burgerschapsrichtlijn betrekking hebben op het behoud van een bestaand verblijfsrecht (artikel 14), hetgeen in casu niet aan de orde is, dan wel om een verwijderingsbesluit "om redenen van openbare orde of openbare veiligheid" (artikel 28.1) hetgeen in casu evenmin het geval is.

Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de duur van haar verblijf in België -zij heeft zich op 25 mei 2016 voor het eerst gemanifesteerd ten aanzien van de Belgische autoriteiten- dan wel het verblijf van familieleden in België -verzoekster brengt hiervan geen enkel bewijs bij, terwijl haar kind evenmin verblijfsrecht krijgt luidens de bestreden beslissing- mogelijks een impact zou hebben kunnen gehad op de besluitvorming.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS